

Pelle Dragsteds båltale

Taler

Pelle Dragsted
medlem af
Kommunalbestyrelsen på
Frederiksberg

Dato

23. juni 2022

Sted

Lindevangsparken,
Frederiksberg

Kære Alle sammen

Hvor er det dejligt at se jer her – og vejret kunne jo ikke være bedre til sådan en sankthansaften.

Det andet frederiksberg Vi har været enormt spændte. For det er jo en helt ny tradition vi indleder i år med sankthansaften i Lindevangsparken. Sankthansaften er - ligesom så mange andre ting her i kommunen - noget der plejer kun at blive fejret inde på det indre Frederiksberg. Der hvor der er flere villaer og færre lejligheder, og hvor gennemsnitsindkomsten nok også er lidt højere. Men Frederiksberg er jo ikke kun villakvartererne og palæerne på Frederiksberg Allé. Frederiksberg er også Solbjerghave, Stjernen, Finsenshave, Den sønderjyske by, og alle de andre steder hvor vi frederiksbergborgere lever og bor. Frederiksberg er også mennesker med helt almindelige indkomster. Frederiksberg er lønmodtagerfamilier, Folkepensionister, førtidspensionister og studerende. Frederiksberg er sygeplejersker, sosuer, håndværkere og butiksassistenten.

Og det frederiksberg, det trænger til mere opmærksomhed og mere kærlighed - ikke mindst inde fra rådhuset. Og det er derfor, at vi har taget initiativ til en ny tradition i denne her dejlige del af vores frederiksberg. En tradition - som vi håber vil vokse med årene. Så tusind tak for at være med til at starte den op.

Corona

Med Sankt hans fejrer vi lyset og sommerens komme.

Ja, og at sommerferien for mange af os venter lige om hjørnet. Med badeture,

festivaller, Jordbær med fløde og gode tider med familie og venner. Og det er lidt som om vi har ventet længere på lyset og denne her sommer end vi plejer. Er det ikke?

For sidste år, var vi stadig ramt af Corona. Med begrænsninger og restriktioner. Og da vinterens satte ind med en ny smittebølge måtte vi igen lukke ned for en masse af det derellers gør vinteren lettere at komme igennem – socialt samvær, fester og kultur. Så det er som om at vinteren og den mørke tid har været ekstra lang i år. Men det gør jo så til gengæld også glæden over at stå her i solen – frie og uden begrænsninger – sammen med venner og naboer og familie – endnu større.

Hvad har vi lært? Men Selvom Corona har været en hård nyser at komme igennem, synes jeg nu alligevel også at vi kan taget noget lærdom med os videre.

Kan I huske den britiske premierminister Margaret Thatcher. Hun blev kendt for at sige: “There’s no such thing as society.” “Der er ikke noget der hedder et samfund”. Der er kun individer, sagde hun. Den udtalelse blev symbolet på nogle årtier hvor samfundet og fællesskabet kom i skammekrogen. Hvor den fremherskende tanke blev, at hvis bare folk fulgte deres egne egoistiske interesser, så ville det i sidste ende komme alle til gode.

De idéer har præget vores samfund. Mindre fællesskab og mindre solidaritet har desværre stået på menuen i mange år. Uligheden er vokset mellem os. Markedskræfterne har fået mere magt. Mennesker har fået mindre. Men tiden med Corona har igen udfordret og modbevist idéen om egennyttens lyksaligheder, og om fællesskabet skulle være en snublesten for individernes lykke. Faktisk har epidemien vist det modsatte. At vi som individer er dybt afhængige af hinanden, og af fællesskabet. Det gælder på det helt nære menneskelige plan. ”Intet menneske er en ø” lyder det i John Donnes berømte digt. Og de sidste år har om noget bekræftet, at vi menneskers skæbne er vævet sammen. At den enes påberåbelse af retten til at frit kunne gøre hvad hun ønsker, kan begrænse den andens frihed til liv og sundhed. Havde vi hver især fulgt Thatchers opskrift om at søge maksimal egennytte, og bare gøre hvad vi ville, var pandemien hurtigt kommet helt ud af kontrol. Med katastrofale følger. Med dødelige følger.

Solidariteten og ansvaret for hinanden har været vores stærkeste våben mod

sygdommen, og har igen gjort det klart, at vi som mennesker er født ind i permanente sociale fællesskaber. I samfund.

Det er måske en banal erkendelse, men ikke desto mindre en erkendelse der i mange år har været udfordret.

SamfundsniveauMen værdien af stærke fællesskaber har også vist sig på samfundsniveau. Det er ikke noget tilfælde, at Danmark og andre velfærdssamfund, har klaret sig bedre gennem pandemien, end mere markedsliberalistiske samfund som Storbritannien eller USA. Forestil dig et øjeblik, at du havde været en amerikansk lønmodtager da pandemien ramte. Du vågner op med hovedpine og tør hoste. Du ved godt, at det kan være Corona-virus, og at du egentlig burde blive hjemme. Men du har ikke ret til løn under sygdom, og du har i forvejen svært ved at betale regningerne. Så du er nødt til at tage på arbejde og udsætte dine kollegaer for smitterisiko. Det siger næsten sig selv, at epidemier spredes hurtigere i samfund med svag social tryghed. Når lønmodtagerne, ikke har indkomst under sygdom, vil flere gå syge på arbejde og smitte deres kollegaer. Og når der ikke er gratis adgang til sundhedspleje, vil mange flere vil dø som følge af manglende behandling.

Uanset om vi kigger på det nære menneskelige niveau eller på vores samfunds så har Corona-krisen igen vist de enorme fordele vi alle har i stærke fællesskaber. Det er meget enkelt: Fællesskab gør individet stærkere. Fællesskab gør os stærkere sammen. Fællesskab fungerer.

Lektie vi skal tage med videreDet er en helt afgørende lektie vi skal tage med videre. For også i den kommende tid har vi brug for fællesskab og solidaritet.

For knap var Corona overstået, før vi stod overfor nye udfordringer. UkraineKun tre uger efter at nedlukningen var slut, rullede russiske tanks og kampfly over grænsen til Ukraine og indledte den brutale angrebskrig som nu har været i 3 måneder.

Det er forfærdeligt. Det er oprivende. Krig midt i Europa. En militær supermagt som vil underlægge sig et andet land med magt. Omfattende krigsforbrydelser. Tusinder – ja hundredtusinder på flugt.

Men midt i alt det meningsløse – for krig er altid meningsløs – har det været så

fint at opleve solidariteten med Ukraine og med de tusinder af ukrainere der er drevet på flugt af Putins bomber.

Mennesker hoppede i deres biler og kørte til den ukrainske grænse for at give flygtningene et lift væk fra krigen. Indsamlinger af tøj og penge, og protestdemonstrationer ved den russiske ambassade

Også her på Frederiksberg. Hundredevis af borgere mødte op til et møde om hvordan man kunne hjælpe flygtningen. Mange mennesker har tilbudt husly, undervisning og støtte. Det er solidaritet og fællesskab. Det skal vi være stolte over.

Og for en gang skyld har viljen til at hjælpe mennesker på flugt også været på tværs af politiske skel inde på Christiansborg. Det er selvfølgelig godt, at alle partier ville hjælpe ukrainske flygtninge. Men det er IKKE godt, at der er partier, der vil gøre forskel på mennesker på flugt. Gøre nogle flygtninge bedre end andre. Syrerne flygter jo fra de samme russiske bomber, som ukrainerne. Hvorfor skal de ikke have samme ret til tryghed?

Et stærkt fællesskab – et stærkt demokrati gør ikke forskel på mennesker, der har brug for hjælp. Det stiller op. Hver gang.

Inflation

Krigen i Ukraine er sammen med en global energikrise også begyndt at have økonomiske konsekvenser for os herhjemme. Lige nu oplever vi for første gang i mange år inflation. Priserne på vores dagligvarer stiger. Det samme gør vores varmeregninger, vores elregninger og vores husleje.

Mange af os kan godt klare det ved at skære lidt ned på noget af det sjove. Men der er også mange mennesker i Danmark – og her på Frederiksberg som ikke har det rum i økonomien. Som i forvejen må vende hver en krone. Fattige folkepensionister, lavtlønnede, studerende og arbejdsløse bliver ramt uforholdsmæssigt hårdt. Ikke mindst fordi det politiske flertal inde på Christiansborg i årtier har ladet dem sakke økonomien bagud i forhold til resten af befolkningen.

Så nu har vi i den grad brug for fællesskabet og solidariteten igen. Under Corona

holdt vi hånden under virksomhederne med hjælpepakker for milliarder. Nu er det tid til at vi holder hånden under dem der har mindst i vores samfund! Nu er det dem der har brug for hjælpepakker fra fællesskabet. Klima

Men det sted hvor vi måske har aller mest brug for et stærkt og forpligtende fællesskab er i kampen for vores klima. Den aller vigtigste udfordring menneskeheden nogen sinde har stået overfor. Truslen om en uigenkaldelig og ødelæggende klimaforandring på vores planet.

Hvis vi alle – både som individer, og som nationer – handler ud fra egne egoistiske interesser. Hvis vi prøver at skubbe regningen eller ansvaret videre til de andre. Hvis vi ikke tager ansvar selv. Så bliver vi ikke i stand til at forhindre katastrofen.

Kun gennem stærke forpligtende fællesskaber – nationalt og internationalt. Kun ved at anerkende vores ansvar. Kun ved at handle sammen. Kan vi løse vores generations vigtigste opgave.

Her på Frederiksberg valgte borgerne et nyt grønt flertal sidste år. Og det forpligter i den grad. Vi har allerede taget de første skridt.- Vi har indført nye miljzoner, så vi får mindre partikelforurening fra bilerne, og er på vej med lavere fastgrænser.

- Vi har vedtaget at den nye hospitalsgrund skal være bilfri og CO2-neutral

- Og vi har taget beslutning om at rive betonmonstrummet Bispeengbuen delvist ned og åbne en grøn åpark i stedet. Og meget mere er på vej! Slutning

Kære venner. Med stærke fællesskaber kan vi så meget sammen. I verden. I Danmark – og på Frederiksberg. Hele Frderiksberg. Margareth Thatcher tog nemlig fejl. Vi er ikke bare løsrevne egennyttige individer, der konkurrerer mod hinanden på en markedsplads. Der findes faktisk noget der hedder et samfund. Der findes et fællesskab. Og vores tryghed, vores lykke – og i sidste ende vores liv, er betinget af at vi nærer, styrker og beskytter det. Sammen er vi friere og stærkere.

Ha en rigtig dejlig sankthansaften – og en rigtig dejlig sommer i de fællesskaber i nu er en del af!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale, Enhedslisten, Krigen i Ukraine 2014/2022-

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pelle-dragsteds-baaltale-2022>